

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

1. Una cabra lirona. L'estrena d'un Edward Albee (Washington, 1928) sempre és un succés. L'autor nord-americà fa temps que és un clàssic del teatre contemporani. De *Històries del zoo* (1958) fins a *La cabra o qui és Sylvia* (2003), tot passant per la popular *Qui no té por de Virginia Wolf?* (1962), la seva producció és prolífica: una trentena de comèdies. Perquè malgrat Albee hagi coquetejat amb el nomenat "teatre de l'absurd", mai no s'aparta d'il·lustrar un mateix tema: la dificultat de comunicació entre els éssers humans. En clau quotidiana, amable o ferot-

ge. I la família, reducte d'un univers coercitiu i violent. Segons hem pogut comprovar en la proposta d'en Josep M. Pou –traductor, productor, protagonista i director d'aquesta cabra americana– Albee segueix fidel als seus arquetipus. Diàlegs propers a l'alta comèdia i a la costumista –exabruptes, calambours, escatologia sexual potenciat per la traducció–, absència d'acció dramàtica i l'omnipresent matrimoni burgès instal·lat en la combinació de biblioteca i sala d'estar sofisticada. En definitiva, *Mr. Incomunicació* a escena, destruint fills a mans dels pares i la impossibilitat de la tragèdia. A *La cabra* també surt a flotació, entre ceràmiques fetes miques i cops de vodevil cast i aliçonador, l'esforç de l'home modern per entendre el

món on viu i, de passada, sentir-se sol, tot i tenir una il·limitada capacitat d'estimar. Ara, a una cabra. De fet, un home i una dona que parlen i parlen i xerren per desemascarar allò estrany, monstrosos, del nostre jo quotidià. Josep M. Pou agafa aquest material i juga a fer riure, a posar-se murri i, per fi, a ploriquejar. Tot molt físic, tirant a histèric –Blai Llopis, per Déu!. Però com sigui que Pou dóna permís per riure, l'espectador acaba submís, còmplice dels actors que no pas dels personatges. Al capdavant, el Noel Coward pot la mà al Harold Pinter, autors amagats en les comèdies d'Edward Albee. Intèrpret habitual de culebrons, Pou excita amb crits i esgarips l'instint morbós del (tel)espectador urbà de mitjana edat. Catarsi i autocrítica social? No crec.

El públic hi busca pa i d'identificar-se amb algú és amb l'escandalitzat amic de Martin... Avui *La cabra* pastura a Mollerussa.

2. Un Max espanyolista. Sense aparcar la comèdia lirona, dilluns passat els teatreros es premiaven a si mateixos amb els Max. Com vostès saben, el nom del premi s'inspira en l'esperpèntic Max Estrella parit pel gallec Valle-Inclán. Pobre, si aixequés el cap! El "*qué listo es Calixto*" Bieito va dirigir la posada en escena de la "*verbena*". I l'Espanya de la sarsuela, la peineta i la caspa campava pel Barcelona Teatre Musical. Ja és mania copiar la faramalla dels òscars i goyes. Claudicant a unes *Luces de Bohemia* de puticlub, Boris Ruiz presentador, recitava: "*¿Que dirá mañana esa canalla de los periódicos, se preguntaba el paria catalan?*". Si us plau, prengui nota: "*Merdre!*".

Plaça K-306